

DELEGAT
DER DEUTSCHEN BISCHOFSKONFERENZ
FÜR DIE UNGARISCHSPRACHIGE SEELSORGE
IN DEUTSCHLAND
Landwehrstraße 66 · D-80336 München

Tel.: 0049-89/532 82 88
Del: 0049-89/530 96 27
Fax: 0049-89/532 82 45
E-mail: ung.delegat@gmx.de
21.11.2011/Cs-Pk6

**Az MKPK külföldi magyar lelkipásztori szolgálatért felelős püspökének
6. körlevele a külföldön élő magyar, illetve magyarul beszélő
Hívekhez és Lelkipásztorokhoz, 2011. karácsonyán**

Ahol az Isten, ott van jövő

Főtisztelendő Paptestvérek! Kedves Magyar Testvéreim!

A házasság és a család emberiséget meghatározó intézményének, értékeinek védelme, megbecsülése és hirdetése a nyugati társadalmakban élő magyar keresztények körében ugyancsak sürgető és égető feladat. Hiszen mindazokon az erőkön túlmenően, amelyek általában és mindenütt a házasság és a család megsemmisítésére vagy eltorzítására irányulnak, az idegenben még az elvándorlással járó és az új körülményekből adódó sajátos nehézségek is támadják, veszélyeztetik, tépázzák a külföldre került, sokszor egzisztenciális gondokkal küzdő, keresztény családok életét. Az emigráció inkább gyengíti, mint erősíti a családi köteleket: az elvándorló mindig idegen környezetbe távozik, elszakad az ősi gyökerektől, a szülőföldtől, az otthon maradt rokonoktól, szomszédoktól, barátoktól, és mindezek egyéniségét, kultúráját, egész lényét meghatározó, fenntartó, éltető erejétől. Sokan a jobb életfeltételek, a sokat ígérő jobb szakmai és hivatásbeli kilátások reményében hagyták el hazájukat, de a legtöbbször ők is nagyon megküzdöttek a minden kivándorlóra leselkedő kezdeti nehézségekkel, és óriási árat fizettek, amíg tapra álltak – ha egyáltalán – az új hazában. A túlélés és az új egzisztencia teremtés küzdelmében nem egyszer érték őket csalódások, visszaélések és traumák, amelyek valósággal ellehetetlenítették számukra az emberhez méltó, igazi szép családi élet kibontakozását az idegenben.

Aztán gondoljunk a kivándorlók második és harmadik generációjára, amely már előszeretettel követi új hazája csábító, legtöbbször mindent megkérdőjelező, hagyományos és keresztény értékekkel mit sem törődő, szabados eszméit. Ez a generáció már idegenkedik a magyar szülők hagyományos családi értékszempléjétől és értékrendjétől; fél a befogadók megszólásától és megbélyegzésétől, inkább hasonul hozzájuk, nehogy azok úgy tekintsenek rá, mint valamiféle bekerült, idegen, exotikus jövevény-

nyek furcsa és maradi nemzetségére; ez a nemzedék már nehezen alkalmazkodott és engedelmessé vált, igyekezett minél hamarabb lerázni magáról a szülői gyámkodást, önállóságot követelt, új életformákat keresett, átvette a szülőkétől elütő új környezet, családpártinak éppen nem mondható, divatos szövegeit és szokásait. A kivándorló szülők utódai nem kívántak beleszólást a magánéletükbe, életvitelükbe, élettársuk kiválasztásába, a pályaválasztásba, mert ők már elég függetlennek érezték magukat ahhoz, hogy minden keresztény és szülői értékrendtől eltekintve, önállóan döntsenek saját ügyeikben.

A külföldi magyar családok nehézségeit aztán csak fokozzák az esetenként zilált, hiányos szociális családi körülmények, amelyek persze mindenütt megtalálhatók: a munkanélküliség, a kicsi lakás, a szigorú házirend, az elidegenedés a családban, az állandó tévőzés, a szótlanság, a közös szórakozás és a meghitt családi légkör hiánya, vagy éppen a sok veszekedés, esetleg a női emancipáció, a válás, az ún. vadházasság, a tekintélyellenes nevelés, az egymás iránti bizalmatlanság, és még sorolhatnánk.

Mindezek után tehetünk-e még egyáltalán valamit a keresztény házasságok, illetve a magyar családok védelmében külföldön? Elősegíthetjük-e a szép családi életközösségek kibontakozását és hogyan? Ez egy nagyon összetett, bonyolult kérdés. Kimerítő megválaszolása meghaladja egy szűkös körlevél kereteit. Arra azonban mégis emlékeztetni szeretnék, hogy a családi élet dolgaiban is elsősorban Istenre kell szegeznünk tekintetünket azért, hogy jövőnk legyen és jól menjen a sorunk. A családi béke és boldogság Istentől jön, mert mind Isten gyermekei vagyunk, szülők és gyermekek egyaránt, és az a hivatásunk, hogy mint Isten eleven képmásai és remekművei megvalósítsuk Teremtőnk, legfőbb Műalkotónk elgondolását és akaratát. Még a képzőművészek is sutba vetik félresikerült alkotásaikat, vagy éppen addig formálgatják azokat, amíg felragyog bennük a teremtő akarat! Az Isten is azt akarja, hogy Teremtésében tündököljön a Teremtő (akarat) és szívünkben felragyogjon az Ő képmása. A tapasztalat azt mutatja: Valahányszor az ember felrúgja Isten akaratát, figyelmen kívül hagyja elgondolását, tervét, azaz elhomályosítja az isteni Műalkotó „eszmei mondanivalóját” az emberben, mindig torzóvá válik és rosszra fordul sorsa. Istennel viszont mindig van jövőnk.

A családi élet vonatkozásában ez azt jelenti, hogy „éljünk békében az Istennel” (vö. Róm 5, 1), vagy amint a zsoltáros mondja: „Virul a teljes béke, ahol szeretik az Úr törvényét, és botránykő ott nincsen” (vö. Zsolt 118, 165). „Ezt a békét a legbensőbb baráti viszonyban, illetve a legteljesebb összhangban levő lelkek sem mondhatják magukénak, ha az nem egyezik meg mindenben Isten akaratával. Ehhez a tökéletes békéhez semmi köze sincs a gonosz szándékú egyességnek, sem a bűnös szövetkezésnek és vétkes összefogásnak” – írja Nagy Szent Leó pápa, még ha kissé más vonatkozásban is, és így folytatja: „Akik viszont lélekben mindig kitartanak Isten mellett, akik arra törekednek, hogy a béke kötelékével fenntartsák a lelki egységet (vö. Ef 4, 3), azok soha meg nem sértek az örök törvényt, és hűséges szívvel imádkozták: Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is (Mt 6, 10)” (Brevi IV, 170. o.) Amikor Isten megteremtette a férfit és a nőt, a házasságban az életnek és a szeretetnek bensőséges közösségére hívta meg őket, és beléjük oltotta a vágyat, hogy isteni terve szerint és ennek segítségével valósítsák meg „a tökéletesség kötelékét” (Kol 3, 14).

Isten és rendje nélkül ma sincs boldog családi élet, mert ahhoz mindig szükséges az irgalmasság, a jóság, a szelídség, a türelem, a megbocsátás és legfőképpen a szeretet gyakorlása, vagy ahogyan Pál apostol fogalmaz: „Krisztus tanítása éljen bennetek” és „akár mondtok, akár tesztek valamit, tegyetek mindent Urunk Jézus nevében” (Kol 3, 16-17).

Vajon szem előtt tartjuk-e még az isteni rendet a családban, a nevelésben? Vagy talán már csak önző és egyéni érdekek vezérelnek? Törődünk-e még egyáltalán a fennvalókkal, ha testi élvezetekről, anyagiakról, karierről van szó? Vajon Istenre irányítjuk gyermekeink figyelmét szavainkkal, tetteinkkel, jó példánkkal, vonzó keresztény életünkkel? Vagy talán már vallásosságunk is csak cinikus kompromisszumok egyvelege, vagy éppen álszenteskedés, felszínes máz, riasztó példa, amiből senki se kér? Egyáltalán találkoznak-e még gyermekeink hitvestársi hűséggel, irgalommal, megbocsátással, áldozatkészséggel, hallanak-e tisztességről, Isten, egyház, embertárs és haza szeretetéről?

XVI. Benedek pápa (újévi üzenetében, 2011, 4. p.) emlékeztetett arra, hogy a vallásos nevelés a legmegfelelőbb út arra, hogy az eljövendő nemzedéket hozzászoktassuk ahhoz, hogy felismerje a másik emberben testvérét, akivel aztán együtt kell élnie és együtt kell dolgoznia az emberiség egyetlen nagy családjában. Emlékeztetett arra, hogy a házasság egy férfi és egy nő bensőséges egységére, egymás kölcsönösen kiegészítő szeretetére és önátadására épül, mert valójában csak az ilyen szilárd isteni alapokra épülő család lehet a gyermekek társadalmi, kulturális, erkölcsi és lelki képzésének és növekedésének az iskolája, ahol a gyermekeknek elsősorban apjukban és anyjukban kell megtalálniuk az első tanítókat, akik mindenek előtt saját magatartásukkal, saját viselkedésükkel, saját példájukkal szerettetik meg gyermekeikkel az igazságra és az istenszeretetre alapozott szép életet.

Elsősorban a szülőkre hárul a feladat, hogy gyermekeiknek tovább adják hitbeli, értékadó, nemzeti, kulturális örökségünket, megmaradásunk zálogát, - ha úgy tetszik, a Szent István örökséget, amelynek mindig hasznát vesszük. A család valóban a harmonikus kapcsolatokra való felkészülés helyszíne, az emberi együttélés minden területén, a nemzeti összetartás és egység területén éppúgy, mint a nemzetközi szinten; az a helyszín, ahol felkészítjük gyermekeinket és fiataljainkat felelősségeik vállalására az életben.

Ebben az esztendőben a magyar családokra irányítottuk figyelmünket és azon fáradoztunk, hogy újra felfedezzük azt a szeretetet és törődést, amely már a kereszténység kezdetén jellemezte a keresztény családot és ezért úgy tekintettek arra, mint család-egyházra. Hiszen a keresztény család valóban egyház, mert a megkeresztelt emberek közössége, amelynek tagjai azon fáradoznak, hogy „a család a kegyelem és az imádság közössége legyen, az emberi és keresztény erények iskolája, s a gyermekek felé a hit első hirdetésének a helye” (KEK, 350). A család valóban az a hely, amelyben a családtagok közösséget alkotnak, gyakran találkoznak és – remélhetőleg - imádkoznak, szeretik és támogatják egymást. Milyen szép lenne, ha legalább időnként, mondjuk hétvégén vagy ünnepeken, közösen is imádkoznánk a „Miatyánk”-ot a családi asztalnál,

az otthon szentélyében. A rendszeres és közös imádság mindig megerősíti a család lelki összetartozását, és „Isten erősségében” részesíti annak tagjait.

Karácsony közeledtével különösen kérjük Urunkat, hogy jöjjön el családjunkba; Szent Lelke költözzék a szívünkbe és gyullassza lángra szeretetünket egymás iránt; a szülők és a gyermekek szeretete által lakozzék újra otthonunkban, nemzetünkben és a nemzetek nagy családjában, hiszen ahol Isten, ott van jövő és szükség nincsen. Imádkozzuk gyakran: „legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” és helyre áll az áhított béke, egymásra találunk a hitvestársak, egymásra talál testvér és testvér, szülő és gyermek, kevesebb lesz a meg nem értés és több a szeretet. A családi béke és boldogság alapja ma is az Isten, az állandó és közös fáradozás Atyánk dolgaiban, vagy amint az angyalok hirdették: dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarató embereknek!

*

Befejezésül most is megköszönöm, hogy ez évben is lehetővé tették lelkipásztori látogatásaimat Európa számos országában, az Egyesült Államokban és Kanadában, és így sokfelé hirdethettem Krisztus evangéliumát, népünk összetartozását, egyetemes és nemzeti értékeink, édes anyanyelvünk és kultúránk, magyarságunk és kereszténységünk megbecsülését. Köszönöm a külföldön élő magyar Testvérek, bérházasok, ministránsok, cserkészek, iskolások, csoportvezetők és tanácsstagok, fiatalok és felnőttek, Hívek és Lelkipásztorok minden buzgó helytállását kereszténységünk és magyarságunk szolgálatában. Köszönöm minden figyelmességüket és szeretetüket irántam, erkölcsi és anyagi támogatásukat közös lelkipásztori szolgálatunk érdekében. Isten fizesse meg minden jószágukat.

A közelgő ünnepek alkalmából kívánok Mindenkinek lelkiekben gazdag, szép, bensőséges adventi szent időt és megújulást, aztán kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet!

Mindezek után pedig, Nagyasszonyunk, a Boldogságos Szűz Mária, Szent István király és az összes Magyar Szentek közbenjárására, áldjon meg benneteket a mindenható Isten: az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

München, 2011. november 27., Advent első vasárnapján.

✠ Dr. Cserhát Ferenc c. centuriai püspök,
külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott
esztergom-budapesti segédpüspök

Mellékelve: Főtisztelendő Paptestvéreim figyelmébe.